Un mare spectacol Mozart – Verdi

(Grigore Constantinescu – 3 septembrie 2013)

A doua întâlnie cu Capela de Stat din Berlin justifica așteptările din partea publicului care-i aștepta evoluția cu un prestigios duo pianistic: Radu Lupu și Daniel Barenboim. Asumându-şi îndatoririle şefului de orchestră, Daniel Barenboim s-a antrenat și–n replicile cu partenerul său, așa cu le propunea Concertul nr.10, pentru două piane de Mozart. Cei doi muzicieni au demonstrat o relație de antantă, cu contribuții tematice, ritmice și de tempo. Subliniem mai ales calitatea unității stilistice a discursului acompaniat de orchestră. Poate, în parametrii sonorității cerute de partitură, spațiul Sălii Mari a Palatului nu le-a ocrotit întocmai intențiile, lăsând să se piardă unele detalii ale ambianței expresive. Am înțeles mai bine schimbul de proporții mozartiene în cele două suplimente preluate din Sonata pentru două piane a mareului vienez. Nu este un spectacol această muzică, ci o conversație la care asistăm ascultând, nimic mai mult, căci probabil duoul Barenboim-Lupu are multe a-și spune, depășind indiscreția asistenței.

Cele patru Piese sacre pentru cor și orchestră de Verdi aduceau în partea a doua a programului o muzică sobră, scrisă cu stăpânie a polifoniei și cunoaștere a orchestrației de sorginte arhitectonică monumentală, dedicată elevației mistice. Corul Filarmonicii bucureştene (maestru de cor Ion Prunner) ne-a dat satisfacția unor superbe incantații (solistă soprana Laura Chera) alternate cu recitative nu lipsite de dramatism. O oarecare dificultate în audierea și înțelegerea unei lucrări mai greu accesibile a fost compensată de suplimentele oferite de Capela berlineză și dirijorul Daniel Barenboim. Cele două Preludii din muzica operei La Traviata au sondat expresiv contemplarea poeziei tragice a destinului Violettei. Apoi, pentru a rima cu doritul triumf final, Uvertura verdiană la Vecerniile siciliene a impus geniul de simfonist al marelui sărbătorit, capabil să înalțe spectaculos decorurile sonore ale dramei, în fața martorului uimit că nu știe ce-l așteaptă.

Astfel, Capela de Stat din Berlin a părăsit scena însoțită de binemeritatele ovații menite a mulțumi artiștilor germani și dirijorului pentru darul făcut nouă.